

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ

Ανάμνησις τῶν γενεθλίων, ἥτοι τῶν ἐγκαινίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τοῦ Ἅγιου Ιερομάρτυρος Μωκίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἐορτῆς γ' καὶ τῷ ἐγκαινίῳ μετὰ τοῦ Ιερομάρτυρος γ'.

Τῶν ἐγκαινίων

Ὕχος δ'
Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡτῶν πόλεων Ἄνασσα, τὴν Κυρία τῆς κτίσεως, τὴν αὐτῆς νῦν σύστασιν ἀνατίθεται, ἐν γὰρ αὐτῇ καὶ κρατύνεται, καὶ φῦλα πολέμια, καὶ ὑψαύχενα ἔχθρόν, τοὶς ποσίν ὑποτίθησι, τῶν πιστῶν αὐτῆς, Βασιλέων βοῶσα, Σὺ Παρθένε, καὶ τοῦ στέφους καὶ τῶν σκήπτρων, καὶ τῶν ἀνάκτων κραταίωμα.

Τοῦ Ιερομάρτυρος

Φωταυγὴς ὥσπερ ἥλιος, ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, καταυγάζων ἄπασαν τὴν ὑφήλιον, ταὶς ἀστραπαὶς τῆς ἀθλήσεως, θεόφρον πανόλβιε, ἀθλητῶν ἡ καλλονή, Ιερέων εὐπρέπεια, ίσοστάσιε, τῶν ἀγίων Αγγέλων, ὁ τῆς πλάνης, τὴν ἴσχυν ἐξαφανίσας, θεομακάριστε Μώκιε.

Εὐσεβεία πυρούμενος, καὶ ἀθλήσει στομούμενος, καὶ ἀνδρεία Μώκιε λιπανόμενος, οὐρανοχάλκευτος γέγονας, ἀοίδιμε μάχαιρα, παρατάξεις δυσμενῶν, παντελῶς ἀφανίζουσα, ὅθεν σήμερον, τὴν φωσφόρον ἐκ πόθου καὶ ἀγίαν, ἐορτάζομέν σου μνήμην, κλέος Μαρτύρων καὶ καύχημα.

Δόξα... καὶ νῦν... Τῆς Ἐορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἐορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τῶν Γενεθλίων
Ὕχος δ'

Τῆς Θεοτόκου ἡ Πόλις, τὴ Θεοτόκω προσφόρως, τὴν ἑαυτῆς ἀνατίθεται σύστασιν, ἐν αὐτῇ γὰρ ἐστήρικται διαμένειν, καὶ δι' αὐτῆς περισώζεται καὶ κραταιοῦται, βοῶσα πρὸς αὐτήν, Χαῖρε ἡ ἐλπὶς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Καὶ τῆς Ἐορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα τῆς Ἐορτῆς καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἐορτῆς, καὶ τοῦ Ἅγιου μετὰ τῶν Γενεθλίων.

Κανὼν τῶν Γενεθλίων καὶ τοῦ Ἅγιου.

Ωδὴ α' Ὕχος δ'
Ανοίξω τὸ στόμα μου

Τὴν πόλιν σου Δέσποτα, ἵνπερ ἐπύργωσας φύλαττε, καὶ ταύτην περίεπε, ἐξ ἀλλοφύλων ἔχθρῶν, ἐμφυλίων τε, πολέμων καὶ μαχαίρας, σεισμοῦ τε ἀκράδαντον, λοιμούπυρός καὶ λιμοῦ.

Πρὸς πλάτος μακάριε, τῶν σῶν ἐπαίνων κυβέρνησον, νοός μου τὴν χαύνωσιν, καὶ φῶς κατάπεμψον, τὴ καρδία μου, ὑμνοῦντος τὴν φωσφόρον, καὶ ἐνδοξὸν μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε.

Σιδήρω ξεόμενος, καὶ τῷ πυρὶ λιπαίνομενος, χρυσοῦ ὀβρυζότερος, Μώκιε γέγονας, καὶ ἐκσφράγισμα, Χριστοῦ τῶν παθημάτων, καὶ πίστεως πρόμαχος, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Χαρὰς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὄλης θεότητος, ὥφθης Πανάμωμε, ὅθεν πάντες σοί, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, θεοχαρίτωτε.

΄Ωδὴ γ' Οὐκ ἐν σοφίᾳ

΄Ητῶν πόλεων, βασιλεύουσα πολις σου Δέσποτα, καυχωμένη ἐπὶ σοί, τὴν ἑαυτῆς προσανέθετο, ἡμέραν σωτήριον, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Ἄνενδοιάστως, πρὸς ἀγῶνας πρὸς πάλας ἔχωρησας, τὴ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸ ἀσθενές σου ῥωνύμενος, ὅθεν τὸν μεγάλαυχον, ὅφιν κατέβαλες.

Διὰ θανάτου, τοῦ προσκαίρου ἀθάνατον εὔκλειαν, διὰ πόνου τῆς σαρκός, τὴν δι' αἰῶνος ἀπόλαυσιν, εὗρες ὡς ἐπόθησας, Μάρτυς ἀήττητε.

Θεοτοκίον

Σὲ ἡ σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρώτατον σκήνωμα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἵμάτων σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἄφθορον ἔδειξεν.

΄Ο Είρμος

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὐ γὰρ ἔστιν ἄγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἡχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Ἀστὴρ ἀνατέταλκας, ἀπὸ δυσμῶν ἀθλητά, καὶ πᾶσαν ἐφώτισας, τὴν οἰκουμένην αὐγαίς, τῶν θείων ἀγῶνων σου, φθάσας δὲ βασιλίδα, πόλιν μάκαρ δεσμώτης, λέλυσαι διὰ ξίφους, καὶ πρὸς πόλιν τὴν ἄνω, ἀνέδραμες συνεῖναι Χριστῷ, Μώκιε ἔνδοξε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Έορτῆς

΄Ωδὴ δ' Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Κραταιουμένη τῷ σκήπτρῳ, βασιλείας ἡ Πόλις σου, ἐπὶ σοὶ νῦν πᾶσαν, Σῶτερ τὴν ἐλπίδα ἀνέθετο, ἦν περιφρούρει παντάναξ καὶ διάσωζε, ἔξαιρούμενος, ἐκ πειρασμῶν καὶ ἐχθρῶν δυσχερῶν.

Τὸν δερμάτινον χιτῶνα, τῆς ἀρχαίας νεκρώσεως, ἐξεδύσω Μάκαρ, πάντοθεν τὸ σῶμα ξεόμενος, καταστολὴν ἀφθαρσίας, ἐνεδύσω δέ, καὶ τρυφᾶς τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀγαλλόμενος.

Ἀθεϊας ὁ βυθὸς σε, οὐδαμῶς κατεπνότισε, κραταιὰ χειρὶ γάρ, σὲ ὁ πλαστουργὸς διεσώσατο, οἱ ποταμοὶ τῶν βασάνων οὐκ ἐσάλευσαν, τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον, Σοφέ, τὸν ἀσάλευτον.

Θεοτοκίον

΄Ο θελήματι τὰ πάντα, πλαστουργήσας βουλήματι, ἐκ τῶν σῶν αἵμάτων, σάρκα ἑαυτῷ ὀκοδόμησε, καὶ ἐν δυσὶ ταὶς οὐσίαις εἰς προέρχεται, Μητροπάρθενε, σώζων ἡμᾶς ἀγαθότητι.

΄Ωδὴ ε' Σὺ Κύριέ μου φῶς

Σὲ ἔχουσα Χριστέ, κραταιὸν καταφύγιον, ἡ Πόλις σου σοὶ προσπίπτει, καὶ κρατύνεται πίστει, τὴ σὴ στηριζομένη ἀεί.

Σοὶς αἵμασιν ἡ γῆ ἡγιάσθη Μακάριε, σοὶς στίγμασι κατεστίχη, τῶν δαιμόνων τὸ στῖφος, θεόφρον ἀξιάγαστε.

Σὲ ἔχουσα φαιδρόν, μαργαρίτην καὶ ἔντιμον, ἐν στέμματι τῷ οἰκείῳ, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, παμάκαρ ὥραιζεται.

Θεοτοκίον

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννητας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτω, γενόμενον Πανάμωμε.

΄Ωδὴ ζ'

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς

Ἡ πόλις, ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων σήμερον, πᾶσαν τὴν σύστασιν ταύτης, τῷ Σωτήρι σοὶ προσανέθετο, ἦν πὲρ σώζοις, ἐκ παντοίων κακώσεων ἄτρωτον.

Ἄγάπη, καὶ ἐλπίδι καὶ πίστει καθώπλισεν, Άγωνοθέτης ὁ μέγας, τὸν στερρὸν ὄπλιτην τῆς εὐσεβείας, διὰ τοῦτο, τὸ τῆς πλάνης καθεῖλεν ὀχύρωμα.

Φιλίας, τῆς πρὸς σάρκα τὸν νοῦν σου ἔχώρισας, καὶ τοῦ νυμφίου τῷ κάλλει, ἀνενδότω νευσεὶ ἐνατενίζων, τὰς βασάνους, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω Πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ἄβυσσον, εὐσπλαγχνίας Χριστὸν ἡ κυήσασα, ἀμαρτιῶν ἐκ βυθοῦ με, συμπαθὴς ὡς μόνη ἀνάγαγε, καὶ ἐκ βλάβης, λογισμῶν ἐναντίων διάσωσον.

Ο Εἱρμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον τῆς Ἐορτῆς

Συναξάριον

Τὴ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὴν ἀνάμνησιν πνευματικῶς ἐπιτελοῦμεν τοῦ Γενεθλίου, ἥτοι τῶν Ἐγκαινίων ταύτης τῆς θεοφυλάκτου καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων, τῆς κατ' ἔξαίρετον ἀνακειμένης τὴ Δεσποίνη ἡμῶν, καὶ Ἀγίᾳ Θεοτόκῳ, καὶ ὑπ' αὐτῆς διὰ παντὸς σωζομένης.

Στίχοι

- Γενεθλίων σῶν δεῖ μὲ τιμᾶν ἡμέραν,
- Ἐν σοὶ Πόλις τυχόντα τῶν γενεθλίων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Ἱερομάρτυρος Μωκίου.

Στίχοι

- Μωκώμενόν σε δεισιδαίμονα πλάνηω,
- Οἱ δυσεβεὶς κτείνουσι Μώκιε ξίφει.
- Μώκιος ἐνδεκάτη κεφαλὴν τμήθη ἀγαθόφρων.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἅγιου Μάρτυρος Διοσκορίδου ἢ Διοσκόρου.

Στίχοι

- Παρ' ἡμέραν ζὴν μῦθος ἦν Διοσκόρους,
- Διόσκορος δὲ ζὴν ἀεὶ τμηθεὶς ἔχει.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμήν.

΄Ωδὴ ζ'

Ο διασώσας ἐν πυρὶ

Ἔνπερ ἐπύργωσας Χριστέ, πόλιν σου περίεπε ταύτην, ἀπὸ λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ, καὶ πολέμων παντοίων καὶ θλίψεων, τοῦ βοῶν εὐχαρίστως σοί, Ό Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εῖ.

Ἐν τῇ καμίνῳ ἐμβληθείς, εῦρηκας δροσίζοντα Λόγον, τὸν ἐν μορφῇ ἀγγελική, Νεανίας τοὺς τρεῖς διασώσαντα, ἐκβοῶν παμμακάριστε, Ό Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εῖ.

Κατὰ ξιφῶν κατὰ πυρός, κατὰ πριστηρίων ὄργάνων, Μάρτυς ἀντέστης ἀνδρικῶς, τὴ δυνάμει τὴ θεία ρώνυμενος, καὶ βοῶν ἀγαλλόμενος, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εῖ.

Θεοτοκίον

Σὲ τὴν ἀθάνατον πηγήν, ὅδωρ τῆς ἀφέσεως μόνην, ἀποκυήσασαν ἡμῖν, Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν Ἀειπάρθενε, ἀνυμοῦμεν κραυγάζοντες, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εῖ.

‘Ωδὴ η' Παιδας εὐαγεῖς

Πόλεων πασῶν νὺν ἡ κρατοῦσα, τὴν σύστασιν ταύτης προσανέθετο, Δέσποτα τῷ κράτει σου, ἦν καὶ διαφύλαττε, τῆς προσδοκίας ἄτρωτον, πάντων ἐθνῶν εἰσαεῖ, βοώσάν σοὶ ἐν Πίστει οἰκτίρμον,
‘Υπερευλογῶ σε, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πορφύραν οἰκείων ἔξ αἰμάτων, φοινίξας, καὶ ταύτην περικείμενος, φέρων ἀντὶ σκήπτρου τε, ὅπλον τὸ ἀήττητον, συμβασιλεύεις Μώκιε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

‘Ως ἥλιος σήμερον τῷ κόσμῳ, ἡ μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως ἀνέτειλε, πάντας καταυγάζουσα, νόσους ἐκδιώκουσα, δαιμονικῆς κακώσεως, ἔξαιρουμένη ἡμᾶς, ἐν ἡ περιχαρῶς σὲ ὑμνοῦμεν, Μώκιε ὑμνοῦντες,
Χριστὸν εἰς τους αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐν σοὶ καθωράθησαν πορεῖαι, μεγάλου τοῦ Βασιλέως τῶν δυνάμεων, πύλη ἐπουράνιε, Κόρη ἀπειρόγαμε, ἡ τῶν βροτῶν τὸ φύραμα, ἀποθεώσασα, διὸ σὲ τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

‘Ο Εἱρμὸς

«Παιδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νὺν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τους αἰῶνας».

‘Ωδὴ θ' Εὕα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Τὴν πόλιν σου φύλαττε Σωτὴρ λυτρούμενος, ἐκ παντοίων περιστάσεων, νίκας τῷ Ἀνακτὶ παρέχων,
ἐχθρῶν καθυποτάσσων τὸ φρύγαμα, πρεσβείαις τῆς ἀσπορως τεκούσης σε, καὶ τῶν Ἅγίων πολυέλεες.

‘Ολβιος καὶ πλήρης φωτισμοῦ γενόμενος, καὶ τῷ πάθει σεμνυνόμενος, ἔνδον ἐχώρησας παστάδος,
φρονίμοις σὺν παρθένοις γηθόμενος, καὶ κάλλος κατανοεῖς τὸ ἀμήχανον, οὐ τὰς ἐμφάσεις πρὶν
ἐκέκτησο.

Πόλεσιν ἑταίραις προαθλῶν ἀοίδιμε, Βυζαντίδα πόλιν ἔφθασας, Μάρτυς, ἐν ἡ τῶν σῶν ἀγώνων, τὸ
πέρας καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, ἐδέξω ἀθλητὴς ὡς ἀήττητος, ἦν περιέποις σαὶς δεήσεσι.

Θεοτοκίον

‘Ρήμασιν ἐπόμενοι τοὶς σοὶς ἐκάστοτε, Ὡ Παρθένε σὲ δοξάζομεν, Λόγον ἡμῖν γὰρ ἀπορρήτως, Πατρὸς
τὸν πρὸ αἰώνων ἐκλάμψαντα, ἐγέννησας, αὐτὸς ὡς εὐδόκησεν, ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

‘Ο Εἱρμὸς

«Εὕα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσα το, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς
κυνοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἔξήνθησας, ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν».

‘Εξαποστειλάριον, τῆς Ἐορτῆς

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἐορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ως σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.